Kutup Işıkları Kemanı

Yavuz DEMİRKIRAN

Kutup Işıkları Kemanı

Yavuz DEMİRKIRAN

Mira, karlı bir ormanın kenarındaki küçük bir evde yaşıyordu. Müziği her şeyden çok severdi. Her akşam, yıldızlar çıkana kadar kemanını çalışırdı. Büyükbabası Ollie, sallanan sandalyesinden onu dinlerdi. "Bir gün," dedi, "müziğin seni şaşırtacak." Mira, aralıklı dişleriyle gülümsedi ve çalmaya devam etti.

Bir kış gecesi, Büyükbaba Ollie, Mira'ya ahşap bir kutu verdi. İçinde küçük, parlak ve kahverengi bir keman vardı. "Bu, ben senin yaşındayken benimdi," dedi, kehribar gözleri parıldayarak. Mira'nın pembe yanakları daha da pembelesti. Kemanı sımsıkı kucakladı. "Teşekkür ederim, Büyükbaba!" diye fısıldadı. Dışarıda kar, şeker gibi parlıyordu.

Mira, ahşap düğmeli şişkin turkuaz montunu, kırmızı eldivenlerini ve hardal sarısı atkısını giydi. Gri kar botlarını bağladı. "Dışarıda çalacağım!" dedi Büyükbabasına. O başını salladı ve ona bir fener verdi. "Ben verandadan izlerim," dedi. Mira, kemanını kolunun altına sıkıştırıp soğuk, ayaz geceye adım attı.

Kar, Mira'nın botlarının altında çıtırdadı. Nefesi küçük bulutlar oluşturdu. Gökyüzünün geniş ve karanlık olduğu bir açıklığa yürüdü. Kırmızı atkılı beyaz bir kar ayakkabısı tavşanı bir çalının arkasından hoplayarak çıktı. Uzun kulakları seğirdi. "Merhaba, küçük dostum," dedi Mira. Tavşan pembe burnunu oynattı ve yanına oturdu.

Mira kemanını kaldırdı ve yayı tellere koydu. Derin bir nefes aldı ve ilk notasını çaldı. Nota, ayaz havaya yükseldi, berrak ve tatlı. Tavşanın kulakları dimdik kesildi. Sonra şaşırtıcı bir şey oldu. Kemanın üzerinde küçük bir yeşil ışık kıvılcımı dans etti. "Oo!" diye soludu Mira.

Yeşil ışık döndü ve büyüdü. Mira daha hızlı çaldı, ışık maviye, sonra mora döndü. Tavşan, kabarık kuyruğu zıplayarak bir daire çizdi. Mira güldü ve neşeli bir melodi çaldı. Müzik yükseldikçe yükseldi ve gökyüzü renklerle parlamaya başladı. "Büyükbaba, bak!" diye seslendi, ama o zaten verandadan izliyordu.

Büyükbaba Ollie, çizgili yeşil atkısı sıkıca sarılı, feneriyle verandada duruyordu. Mira'nın üzerindeki gökyüzü dönen renklerle dolarken gülümsedi. "Kutup ışıkları!" diye fısıldadı. "Gökyüzünü müziğiyle boyuyor." Tel çerçeveli gözlükleri dans eden ışıkları yansıtıyordu. Eldivenli ellerini usulca çırptı.

Mira, kar tanelerinin yağışı hakkında bir şarkı çaldı. Gökyüzü yumuşak beyaz ve gümüş renklerle döndü. Sonra bahar çiçekleri hakkında bir şarkı çaldı ve yukarıda parlak pembeler ve sarılar açtı. Tavşan sıçradı ve döndü, burnunda kar taneleri yakaladı. Mira'nın kırmızı eldivenleri tellerin üzerinde uçtu ve renkler onun melodisiyle dans etti.

Ağaçların arasından kırmızı bir tilki göründü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Beyaz bir baykuş yukarıda süzüldü, usulca öttü. Dinlemeye gelmişlerdi. Mira'nın müziği onları çağırıyordu. Gökyüzündeki renkler her notayla nabız gibi attı. Bütün orman uyanıp kutlamaya katılmış gibiydi. Mira, soğuğa rağmen içinin ısındığını hissetti.

Mira, ay hakkında yavaş, yumuşak bir şarkı çaldı. Renkler koyu mavilere ve yumuşak yeşillere dönüştü. Tavşan hareketsiz oturdu, dinledi. Tilki kara yattı. Baykuş bir dala tünedi. Herkes sakindi ve mutluydu. Mira'nın kalbi sevinçle doldu. Etrafındaki dünyayla hiç bu kadar bağlı hissetmemişti.

Sonra Mira en sevdiği şarkıyı çaldı, Büyükbaba Ollie'nin ona öğrettiği şarkıyı. Denize akan bir nehir hakkındaydı. Renkler görkemli bir finalle patladı—kırmızılar, yeşiller ve maviler bir kurdele gibi döndü. Tavşan yükseğe sıçradı, tilki havladı ve baykuş kanatlarını çırptı. Gökyüzü dev bir resimdi ve Mira ressamdı.

Büyükbaba Ollie, feneri parlayarak açıklığa yürüdü. "Görüyorsun ya, Mira," dedi, "müzik ve doğa arkadaştır. Kalbinden çaldığında, bütün gökyüzü dinler." Mira ona sarıldı. Tavşan bir kar yığınına hopladı ve kulaklarını seğirtti. Renkler yavaşça soldu, ama sıcak duygu kaldı.

Mira ve Büyükbaba eve döndüler, tavşan hemen arkalarından geliyordu. "Yarın yine gelebilir miyiz?" diye sordu Mira. Büyükbaba kıkırdadı. "Gökyüzü her zaman müziğini bekliyor," dedi. Tavşan küçük bir hop yaptı ve ormanda gözden kayboldu. Mira el sallayarak vedalaştı, kalbi yıldızlar ve şarkılarla doluydu.

İçeri döndüğünde Mira kemanını dikkatlice rafına koydu. Pencereden dışarı baktı. Gökyüzünde hâlâ hafif bir yeşil parıltı titriyordu. "Teşekkür ederim, Büyükbaba," dedi. "Keman için ve bana yaratıcılığın bütün gökyüzünü parlatabileceğini öğrettiğin için." Büyükbaba gülümsedi ve siyah saçlarını karıştırdı. "Bunu tamamen kendin yaptın," dedi.

O gece Mira, müziğiyle dans eden renkler gördü rüyasında. Kırmızı atkılı tavşanı, tilkiyi ve baykuşu gördü. Büyükbabasının sıcak gülümsemesini gördü. Rüyasında yıldızları şarkı söyleten bir şarkı çaldı. Uyandığında bunun doğru olduğunu biliyordu. Müzik ve doğa arkadaştı ve o her an sihir yaratabilirdi.

O günden sonra Mira her fırsatta kemanını çaldı. Bazen içeride, bazen gökyüzünün altında dışarıda çaldı. Ve ne zaman kutup ışıkları belirse, onların sadece onun için dans ettiğini biliyordu. Tavşan dinlemeye gelirdi ve Büyükbaba verandadan izlerdi. Mira da aralıklı dişleriyle gülümser ve çalmaya devam ederdi.